

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyně JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **J. S.**, nar. dne x, t. č.x, zastoupen advokátem JUDr. Vladimírem Čarňanským, se sídlem Vodičkova 41, 112 09 Praha 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, sídlem Nad Štolou 3, 170 34, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2015, č. j. OAM-592/ZA-ZA02-P16-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou dne 15. 09. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2015, č. j. OAM-592/ZA-ZA02-P16-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž mu nebyla udělena mezinárodní ochrana, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobních bodech vytkl žalovanému, že v důsledku jeho rozhodnutí, které považuje za nezákonné, byl zkrácen na svých právech, když mu jako ukrajinskému občanovi nebyla přiznána mezinárodní ochrana na území České republiky. Uvedl, že správní orgán nepostupoval správně, když uzavřel, že žalobce nesplňuje žádné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce uvedl, že z Ukrajiny odjel, protože je tam válka, nechce bojovat a zabíjet lidi, ani být zabit, přičemž uvedené je odrazem jeho politického názoru na probíhající konflikt. Uvádí, že by se nevyhýbal nástupu do armády, pokud by měl pocit, že má bránit svoji vlast proti vnějšímu agresorovi. V daném případě však na Ukrajině probíhá vnitřní konflikt mezi jejími vlastními občany, který je odrazem určitého přístupu nové politické garnitury k početné ruské národnostní menšině. Žalobce je přesvědčen, že vnitrostátní konflikt doposud není vyřešen kvůli tomu, že politické vedení nechce aplikovat tu část minských dohod, které se týkají autonomních práv ruské národnostní menšiny. Trvalé

bydliště žalobce je v blízkosti linie příměří a patřilo k územím, které mělo být „ruskými separatisty“ obsazeno. Působí zde, kromě jednotek pravidelné ukrajinské armády, i soukromé ozbrojené oddíly, a jejich příslušníci jsou označováni za fašisty. Žalobce se domnívá, že v případě návratu na Ukrajinu by se vzhledem ke svým názorům na vznik a řešení krize mohl stát cílem pronásledování, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení, vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti. Má za to, že splňuje podmínky udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“), případně se na něj vztahuje též humanitární azyl dle § 14 či doplňková ochrana dle § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu. Žalobce též zpochybnil postup správního orgánu v dané věci s ohledem na aktuální situaci související s ozbrojeným konfliktem v Sýrii s tím, že vznáší otázku, jak budou tito uprchlíci v ČR, potažmo v EU, posuzováni.

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný setrval na svém stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí, a sice že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu, a námitky žalobce považoval za neopodstatněné. Uvedl, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, za jehož účelem byl s žalobcem veden pohovor, ve kterém měl prostor uvést veškeré relevantní důvody, jež jej vedly k opuštění vlasti a popsat všechny potíže, které ve vlasti měl. Žalovaný dále konstatoval, že strach z důvodu války a obecný nesouhlas s aktuálním děním na Ukrajině se nijak neliší od politického názoru většinové společnosti. Splnění branné povinnosti a nastoupení do vojenské služby pak patří ke zcela legitimním občanským povinnostem, přičemž v daném případě žalobce nijak neprokázal výjimečnost své situace, pro kterou odmítá do armády nastoupit. O žádných problémech, které by nasvědčovaly tomu, že splňuje podmínky dle § 12 písm. b) zákona o azylu, se žalobce ve správním řízení nezmínil. Dále žalovaný uvedl, že nynější ani dřívější situaci na Ukrajině nelze charakterizovat jako totální konflikt, neboť současný stav nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Uvedl též, že žalobce neprokázal, že by vážnou újmu v zemi původu již utrpěl. Ačkoliv žalobce uvedl jako místo svého trvalého bydliště Záporoží, sám při výslechu zmínil, že v životě na této adrese nebyl, ani neví, kdo z jeho okolí tam žije, přičemž žalobce cestuje kvůli práci a žije v pronajatých bytech. Dle názoru správního orgánu proto není důvod se obávat, že by se žalobce vrátil přímo do této problematické oblasti. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

Zdejší soud učinil v daném případě rozhodnutí ve věci samé bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), když žalovaný s tímto postupem souhlasil a u žalobce měl soud za to, že souhlasil.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce – ukrajinské státní příslušnosti a národnosti - učinil prohlášení o mezinárodní ochraně dne 26. 6. 2015. Podáním ze dne 2. 7. 2015 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Za důvod podání této žádosti žalobce uvedl, že na Ukrajině je válka a že je přesvědčen, že jej také povolají do armády, ačkoliv to neví přesně, když doma v Záporoží nebyl. Kvůli válce a neexistenci vůle bojovat opustil vlast s tím, že nemůže zabíjet lidi a nechce být zabit. Má přání dostat se do ČR, žít zde a pracovat. Žalobce vyznává pravoslaví, v minulosti o azyl nikdy nežádal, vojenskou službu nevykonával a ani on sám či jiný člen jeho rodiny nebyl či není členem žádné politické strany či jiné organizace. Žalobce mluví rusky, ukrajinsky a česky. Při pohovoru o podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany konaném dne 2. 7. 2015 žalobce dále uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá, protože nemá kde bydlet a nechce na Ukrajině bojovat a zemřít, když mnoho lidí tam teď umírá. Žádné další důvody nemá, snad jen že jeho snem je žít v ČR, když zde chtěl odjet už dávno.

před válkou. Domnívá se, že do války na Ukrajině odvádějí všechny, ačkoliv povolávací rozkaz on sám zatím nedostal, neboť na adrese registrovaného pobytu v Záporoží se nezdržoval. Žalobce není s nikým, kdo by žil na této registrované adrese v kontaktu, ani nikdy nebyl. Do armády odmítá nastoupit, neboť nemá jistotu, že se mu tam nic nestane. Neví ani za koho a proti komu by bojoval a nechce zabíjet vlastní lidi, navíc Ukrajinu nemá rád a nevidí důvod, proč by za ni měl bojovat. Situaci na východě své vlasti je žalobce ovlivněn zejména psychicky, když nechce, aby lidé umírali. Jako přímý dopad na jeho život uvedl, že mu v armádě hrozí smrt a že by musel zabíjet. Domnívá se, že porušení branné povinnosti je na Ukrajině trestáno odnětím svobody. Do ČR přicestoval autobusem z Řecka na řecké vízum, které si vyřídil v Kyjevě. Přijel zde s tím, že tady chce žít, najít si práci, přítelkyni, když na Ukrajině se mu nelíbí a práce tam není. Mimo jiné také potvrdil, že jej do ČR přivedly i ekonomické důvody. Dříve Ukrajinu neopustil, protože vždy neměl buď možnost vyřídít si vízum, nebo peníze. Žalobce má dle svého tvrzení obecně problémy s pamětí, přičemž co není podstatné, důležité nebo dobré, si nepamatuje. Tento svůj problém však žalobce nijak nepřičítá zranění hlavy, které utrpěl v Polsku, přičemž neuvedl, že by z tohoto zranění pociťoval jakékoliv trvalé následky.

Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany nevyhověl a rozhodl tak, že tuto žalobci neudělil. Dospěl k závěru, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je jeho obava z povolání do ukrajinské armády, snaha o legalizaci pobytu v ČR a ekonomické důvody. Má za to, že žalobce nesplnil podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a) ani b) zákona o azylu, neboť v řízení nebylo nijak prokázáno, že by byl žalobce ve své vlasti pronásledován za uplatňování svých politických práv a svobod či že by byl u žalobce dán důvod k pociťování obavy z pronásledování na základě jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování při návratu do vlasti hrozilo. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že povinnost konat vojenskou službu patří k základním občanským povinnostem, přičemž tuto zásadu uznává mj. i Úmluva o právním postavení uprchlíků z r. 1951, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Uvedené je v souladu též se stanoviskem Úřadu Vysokého komisaře Organizace spojených národů (UNHCR) a judikaturou Nejvyššího správního soudu. Státní sankce v případě nerespektování branné povinnosti a povinnosti nastoupit vojenskou službu tedy nemohou být a nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany na základě zákona o azylu. Pod taxativně vymezené důvody k udělení azylu dle § 12 zákona o azylu nepatří ani snaha žalobce pracovat v ČR, přání žít zde a pracovat. Dle žalovaného v daném případě není ani důvod k poskytnutí azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 zákona o azylu. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce je dospělou, plně svéprávnou, praceschopnou a zdravou osobou, uzavřel žalovaný v napadeném rozhodnutí, že v jeho případě není dán ani žádný zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Žalovaný se též zabýval splněním podmínek žalobce pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, dospěl však k názoru, že v daném případě žalobci při návratu do vlasti nehrozí nebezpečí mučení nebo nelidského ponižujícího zacházení, trestání, případně jiná vážná újma či trest smrti. Žalobce též neprokázal, že by konkrétně on byl zvláštním způsobem vystaven ohrožení jeho života či mu hrozilo akutní nebezpečí či smrt v důsledku probíhajícího ozbrojeného konfliktu. V oblasti, kde má žalobce registrovaný svůj pobyt, se dle svých prohlášení nikdy nezdržoval, ani se zde nezdržuje nikdo, s kým by byl v kontaktu. V souvislosti s uvedeným žalovaný zopakoval výše uvedené závěry ohledně branné a vojenské povinnosti státních příslušníků, když tyto jsou, včetně trestů za jejich porušení, považovány za zcela legitimní. Podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu u žalobce rovněž nejsou dle žalovaného splněny.

Krajský soud po zjištění, že rozhodnutí napadené žalobou je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. s. ř. s. a žaloba byla podána v otevřené lhůtě podle § 32 odst. 1 zákona o azylu, tj. před uplynutím patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobci, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobní body vymezené žalobcem směřují zejména proti tvrzenému nesprávnému posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany z hlediska azylu dle § 12 písm. b), humanitárního azylu dle § 14 a doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. V mezích žalobních bodů též zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel nebo partner azylanta, svobodné dítě azylanta mladší 18 let, rodič azylanta mladšího 18 let, zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 14, nebo svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.

Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Doplňková ochrana se podle § 14a odst. 1 zákona o azylu udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečně nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 zákona o azylu).

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle odstavce 2 se rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,

svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 14, nebo svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

Podle § 28 odst. 1, 2 zákona o azylu se mezinárodní ochrana se udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Neshledá-li ministerstvo důvody k udělení ani jedné z forem mezinárodní ochrany, odůvodní své rozhodnutí ve vztahu k oběma formám mezinárodní ochrany.

V první řadě soud přistoupil k přezkoumání splnění podmínek žalobcem k udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu (ze správního spisu nevyplynulo, že by byl u žalobce jakkoliv dán azylový důvod dle § 12 písm. a) zákona o azylu, když on ani jeho příbuzní nejsou nikterak politicky činní a v zemi jeho původu žalobce nebyl za uplatňování politických práv pronásledován, což žalobce ani ve svých žalobních bodech netvrdí). V daném případě je žalobce ukrajinské národnosti, vyznává pravoslaví a neidentifikuje se s žádnou názorovou skupinou či politickou stranou, hnutím či směrem. Zdejší soud má za to, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že mu hrozí pronásledování z důvodů uvedených v předmětném ustanovení. Na základě uvedeného soud uzavřel, že žalovaný správně posoudil aplikaci tohoto ustanovení ve věci žalobce. K tomu soud doplňuje, že žalobce žádné tvrzení z obavy z přímého pronásledování při svém výsledku ani v podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl, pouze konstatoval, že nechce bojovat na žádné straně a zabíjet lidi. V žalobních bodech sice uvedl, že má za to, že podmínky podle zmíněného ustanovení splňuje, avšak k prokázání tohoto svého tvrzení pouze předestřel soudu svůj názor na aktuální politické dění na Ukrajině, z něhož vyplývá pouze obecný nesouhlas s touto situací a s celkovým konfliktem. Soud z žaloby rozumí, že žalobce je odpůrcem jakýchkoliv konfliktů v jeho vlasti, nechce bojovat na žádné straně a zabíjet své spoluobčany a že nesouhlasí s tamějším aktuálním vyhoceným stavem. Žalobce však nijak neprokázal, že jeho strach z případného pronásledování je jakkoliv odůvodněný, přičemž ze správního spisu ani nevyplynulo, že by své názory žalobce jakkoliv veřejně projevoval tak, aby mu na tomto základě mohla hrozit jakákoliv újma. Žalobce naopak uvedl, že politicky činný není a ani v žalobě k tomuto nic dalšího nedodal. Obecný nesouhlas žalobce s aktuálním politickým děním na Ukrajině tak v žádném případě nenaplnuje azylový důvod ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, když se nemůže jednat o odůvodněnou obavu ve smyslu citovaného ustanovení, a soud proto na základě obsahu spisu v tomto směru přisvědčil žalované.

Jelikož u žalobce nebyl důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, přistoupil soud k přezkoumání splnění podmínek pro udělení humanitárního azylu žalobci ve smyslu § 14 zákona o azylu, jehož se žalobce v žalobních bodech také dovolává. V takovém případě je nutno zkoumat, zda jsou u žalobce dány „*důvody zvláštního zřetele hodné*“ pro jeho udělení. Tento neurčitý právní pojem poskytuje prostor pro správní uvážení žalovaného pro to, aby posoudil, zda v konkrétním případě jsou tyto důvody naplněny. K tomuto soud doplňuje, že správní uvážení nelze zaměňovat se svévolí a správní orgány při jeho použití vždy musí respektovat zákonné meze, v nichž se jejich uvážení pohybuje. V rámci přezkoumatelnosti pak musí toto své uvážení navenek objektivizovat, a to řádným odůvodněním svého rozhodnutí. V konkrétním případě se žalovaný řádně s touto otázkou vypořádal a uvedl, z jakých důvodů nespátřuje ve věci žalobce žádné humanitární důvody, z nichž by bylo možné azyl udělit, a to vzhledem k jeho věku, zdravotnímu stavu a pracovní způsobilosti. Soud k tomuto s odkazem na judikaturu doplňuje, že za důvody, jež zákonodárce

předpokládal jako obvyklé pro udělení humanitárního azylu, lze považovat například zvlášť těžkou nemoc, zdravotní postižení či příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory (Rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004), či věk žadatelky o mezinárodní ochranu vyšší než 80 let, přičemž tato žadatelka poukazuje na svůj nedobrá zdravotní stav (Rozsudek KS Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 6. 2006, sp. zn. 29 Az 11/2005). Stejně tak není podle rozsudku NSS ze dne 8. 4. 2004, sp. zn. 4 Azs 47/2004, dostatečným důvodem podle § 14 zákona o azylu ani snaha po legalizaci pobytu z důvodu společného soužití s manželem žijícím na území České republiky.

Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že žalobce se v dané věci cestou získání mezinárodní ochrany snaží pouze legalizovat svůj pobyt na území ČR, když žádný relevantní azylový důvod neuvádí, ani u něj nejsou dány žádné důvody zvláštního zřetele hodné k udělení humanitárního azylu. K tomu však soud uvádí, že takový postup je zcela v rozporu s účelem a smyslem azylu, jakožto zcela mimořádného institutu pro poskytnutí ochrany cizím státním příslušníkům za zcela mimořádných a zákonem předvídaných podmínek. U žalobce byla v této souvislosti zjištěna pouze vůle žít na území ČR, najít si zde práci a přítelkyni. Takové skutečnosti nemohou samy o sobě naplnit podstatu důvodů zvláštního zřetele hodných. Za účelem legalizace pobytu žalobce na území ČR tak slouží mechanismy dle zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění. Ke stejnému tématu se vyjadřuje například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, dle něhož je „azylové řízení prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu na území ČR, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, který tento upravuje.“

Pokud jde o splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, i v tomto případě soud závěrem žalovaného přisvědčil. Soud v této souvislosti opětovně zdůrazňuje, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodu upravených v zákoně o azylu. Co se týče žadatelových obav z odvodu do armády, soud podotýká, že branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (Ženevská konvence), ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod tak, jak uvádí v napadeném rozhodnutí žalovaný. Vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 Azs 321/2004 ze dne 22. 12. 2004 též uvedl, že: „Neexistence ustanovení, které by zaručovalo právo nevykonávat vojenskou službu samo o sobě důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, není. Pokud se stěžovatel dovolává nepříjemností v případě výkonu vojenské služby, případně obav z jejího nenastoupení, pak tato obava nezakládá odůvodněný strach podřaditelný pod § 12 zákona o azylu. Konečně i v zemi, kde se stěžovatel domáhá udělení azylu, je nenastoupení vojenské služby pokládáno za trestný čin, jakkoliv je zde možnost náhradní vojenské služby dlouhodobě umožněná, a tento trestný čin zůstává zachován, jakkoliv dokonce povinnost základní vojenské služby byla zrušena“. Vzhledem ke skutečnosti, že u žalobce žádný další důvod kromě obavy z nastoupení do armády, případné újmy utrpěné při boji a strach z trestu, nesplní-li odvodní povinnost, nebyl prokázán,

konstatuje zdejší soud, že podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu předmětného ustanovení nebyly v daném případě naplněny. Trest odnětí svobody za nesplnění odvodní povinnosti či obavy z působení v armádě nejsou ve světle shora citovaného rozhodnutí samy o sobě trestem či újmou podřaditelnou pod § 14a odst. 2 písm. b) či c) zákona o azylu. Z uvedeného důvodu soud i v této otázce soud přisvědčil žalovanému a s jeho posouzením se ztotožnil a blíže se definicí a naplněním pojmu vážná újma ve smyslu odstavce 2 předmětného ustanovení nezabýval, když žalobce nesplnil podmínky dle jeho odstavce 1, když obavy žalobce v daném případě nejsou důvodné.

Soud se blíže nezabýval neudělením ochrany dle § 13 a 14b zákona o azylu, když z obsahu spisu nevyplývalo, že by člen žalobcovy rodiny byl azylantem nebo že by mu byla udělena doplňková ochrana, přičemž žalobce tyto skutečnosti v průběhu správního ani soudního řízení netvrdil. Z uvedených důvodů má soud za to, že žalovaný postupoval správně, když žalobci mezinárodní ochranu v mezích těchto ustanovení neudělil.

Je tedy zřejmé a soud v návaznosti na shora uvedené uzavírá, že v projednávané věci nebyl dán důvod pro udělení azylu, humanitárního azylu či doplňkové ochrany ve smyslu shora citovaných ustanovení. Žalovaný proto věc posoudil správně, když důvody uváděné žalobcem neodůvodňovaly poskytnutí mezinárodní ochrany v žádném z uvedených režimů.

Soud přezkoumal též průběh řízení a postup žalovaného v dané věci. Nezjistil však žádná pochybení žalovaného. Soud posoudil obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu, přičemž ani v tomto případě na straně žalovaného neshledal pochybení. Žalovaný též řádně postupoval v souladu s ustanovením § 28 zákona o azylu, když posoudil žádost o mezinárodní ochranu žalobce z pohledu jak azylu (přednostně) a následně též z hlediska splnění podmínek doplňkové ochrany, přičemž své závěry u každého jednotlivého druhu této ochrany řádně odůvodnil. Pokud jde o otázky žalobce obsažené v podané žalobě týkající se nadcházejícího řešení otázky uprchlíků z blízkého východu, těmito se soud s ohledem na jejich politický charakter nezabýval. Nadto má soud za to, že jejich zodpovězení je pro posouzení předmětné věci irelevantní.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému, kterému by jinak jako úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení, jejichž náhradu by mohl žádat, nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V Praze dne 9. března 2016

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová